

Ige:

Ézs 48,12-21

Ézs 48,17 Én, az ÚR, vagyok a te Istened, arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.

---

1. Nagyon különös olvasni Ézsaiás próféta könyvét. Ha valaki figyelmesen olvassa, akkor több mindenben elcsodálkozik. Különös, ahogyan a nevek és az országok váltakoznak. Megfigyelhetjük, hogy a könyv első 39 fejezetében az erőszakosan terjeszkedő, hódító Asszír birodalomról esik szó. A Kr.e. 8. Század utolsó harmadának eseményeiről szól, és megemlíti Ézsaiás próféta akkor élt asszír királyokat is. Ezek az események a Kr.e. 740-es évektől 701-ig történtek.

Majd tovább olvasva a próféta könyvet azt látjuk, hogy a 40. Fejezettől már egy egészen más korszakban járunk. A helyszín Babilónia, és a próféta a babiloni fogságban élő zsidókhöz szól. Sőt, azt is érezni lehet, hogy a fogság már a végéhez közeledik. Jeremiás azt mondta egyszer: Jer. 25,11 *Ez az ország szörnyű romhalmazzá lesz, és ezek a népek Babilónia királyának fognak szolgálni hetven esztendeig.* És ahogy a történelemben visszatekint a nép, azt láthatja, hogy valóban 70 esztendeig tartott ez a rémálom, a zsidó nép fogsága Babilonban.

Azok a fejezetek, melyeket a napokban olvasunk Ézsaiás könyvéből, már egy új világbirodalom megerősödését és fénykorát idézik. Círus perzsa király Kr.e. 559-től 529-ig uralkodott. És uralkodása alatt több országot is meghódított. 539-ben meghódította Babilont is. Majd hamarosan rendeletet adott ki, melyben megengedi a zsidóknak, hogy hazatérjenek őseik földjére, és lerombolt jeruzsálemi templomot újjáépítsék.

Közeledik a foglyok szabadulása, közeledik az az idő, amikor Isten büntetése véget ér. Mielőtt azonban hazaindulnának, a próféta még elmondja Isten üzenetét.

2. Biztosan tapasztaltunk már olyat, hogy szeretnénk valami nagyon fontos gondolatot, tapasztalatot, figyelmeztetést átadni valakinek, de az illetőn látszik, hogy egyáltalán nem érdekli, nem tartja fontosnak azt, amit mondunk.

Gyakran érzik ezt a szülők, amikor kamaszodó gyermekeikkel beszélnek, mert a szülő valamilyen rejtélyes képességgel tudja, hogy mi az, amit feltétlenül el kell gyermekének mondani. Habár a gyerekek egy másik rejtélyes képességgel van felruházva, ezért amikor igazán fontos lenne figyelnie, akkor figyelnek a legkevésbé szüleire. És jól tudják a tanárok is, hogy miről beszélek, mert naponta látják, hogy a diákok mennyire nem érzik át annak a súlyát, amit a tanár mond nekik.

Isten is így van velünk: szeretne nekünk nagyon fontos dolgokat elmondani, de nem figyelünk rá, mert azzal vagyunk elfoglalva, hogy nem figyelnek ránk, pedig nagyon fontos dolgokat akarunk elmondani. „*Arra tanítalak, ami javadra válik, azon az úton vezetlek, amelyen járnod kell.*” Isten türelmes tanító. Szívesen elmondja többször is, ha kell.

Úgy tűnik, hogy egy kicsit önfejűek vagyunk: szeretünk másoknak magyarázni, másokat tanítani, néha kioktatni, és rosszul esik, ha nem figyelnek ránk. Másfelől viszont, amikor Isten szeretne minket tanítani, akkor gyorsan elfordulunk, hogy ne is kelljen meghallani Isten szavát. Pedig Ő arra akar bennünket mindig tanítani, ami javunkra válik.

Az ember napról napra, évről évre éli a maga megszokott életét, majd ijedten arra ébred rá, hogy Isten jelen van az életében, jelen van a gondolataiban.

„De hogy lehet ez? Mit akar tőlem Isten? Hogy képzeled azt, hogy egyszer csak beleszól abba, amit teszek, amit tenni akarok?” – ekkor ilyen kérdések jutnak az ember eszébe. Azonban Isten nem minden előzmény nélkül szól bele az életünkbe. Azon az alapon szólít meg, hogy Ő előbb volt, mint mi, hogy Ő az, Aki teremtette ezt a világot, Akinek leheletétől függ a mi életünk. „*Hallgass rám, Jákób! Izráel, akit elhívtam! Én vagyok az első, az utolsó is én vagyok! Hiszen az én kezem vetette meg a föld alapját, az én jobbam feszítette ki az eget. Ha szólítom őket, mind előállnak.*” (12-13. v.)

És az Úr egyszerűen szól ma is, ahogy egykor tette. Ha kérdéseid vannak, akkor kérdezz bátran, és legyél türelemmel, amíg válaszol. Mert Isten biztosan megadja válaszát kérdéseidre, mert Ő arra tanít, ami javadra válik.

3. Így tanította Isten nagyon régen Izraelt is. De ők nem hallgattak szavára, mert önfejűek voltak. A Példabeszédek könyvében ezt olvassuk: 21,2 *„Minden útját helyesnek tartja az ember, de az ÚR vizsgálja meg a szíveket.”* Igen, ilyenek vagyunk mi is. Önfejűek vagyunk, akik azt hisszük, hogy akkor gyarapszunk a legjobban, ha a saját fejünk után megyünk. Urunk ellenben mást mond: *„Bárcsak figyeltél volna parancsaimra! Akkor folyamként áradna rád a jólét...”* (Ézs 18-19.v.).

Higgyük el, hogy Isten a legjobbat akarja nekünk! A választott népet is azért szólította meg, hogy sikerrel járjon útján. Urunk bennünket sem akar gátolni boldogulásunkban, sőt, szeretne ebben segíteni bennünket. Ha mi mindent megteszünk azért, hogy sikeresek legyünk az életben, akkor Ő még többet tesz meg. Istennek egyáltalán nem az a célja, hogy kudarcot valljon az életünk. Nem az a célja, hogy ha tükörbe nézünk, akkor egy rakás szerencsétlenség bámuljon vissza ránk. Sőt, ellenkezőleg. Jót akar nekünk.

Azt olvassuk a 15. versben Círus perzsa uralkodóról: *„el is hívtam őt, vezettem, hogy sikerrel járjon útján”*. De nemcsak egy idegenről, egy pogány királyról beszél így Isten, hanem Ő minket is azért tanít, mert az Ő szava a javunkat szolgálja, Urunk azon az úton vezet minket, amelyen járnunk kell, mert jó dolog azon járni.

Sok a lemaradásunk, és bárcsak figyeltünk volna parancsaira! De még most sem késő egészen Istenre figyelni. Most sem késő engedelmeskedni parancsainak és vezetésének. **Én hiszem, hogy Teremtő Istenünk a javunkat akarja, és hiszem, hogy azért vezet minket, hogy sikerrel járjunk azon az úton, amelyen járnunk kell. Erősödjünk meg mindnyájan ebben a hitben! Ámen.**

Loment Péter lelkész

Áldás:

Mivel tehát már elfogadtátok Krisztus Jézust, az Urat, éljetez is őbenne. Gyökerezzetek meg és épüljetez fel őbenne, erősödjetez meg a hit által, amint tanultátok, és hálaadásotok legyen egyre bőségesebb. Kol. 2,6-7